

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii
secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. vj. f

IN illo tempore : Dixit
Jesus turbis Judæo-
rum : Caro mea, vere est
cibus : et sanguis meus,
vere est potus. Et reliqua.
De Homilia sancti Augu-
stini Episcopi.

Tract. xxvij. in Joannem,
ante medium.

Iximus, fratres, hoc
Dominum com-
mendasse in man-
dicatione carnis suæ, et
potatione sanguinis sui, ut
in illo maneamus, et ipse
in nobis. Manemus autem
in illo, cum sumus mem-
bra ejus : manet autem
ipse in nobis, cum sumus
templum ejus. Ut autem
simus membra ejus, unitas
nos compaginat : ut
compaginet unitas, quæ
facit, nisi caritas? Et caritas
Dei unde? Aposto-
lum interroga. Caritas,
inquit, Dei diffusa est in
cordibus nostris per Spiritum
sanctum, qui datus
est nobis.

R. Qui manducat. 209.

Lectio viij.

ERgo spiritus est, qui
vivificat : spiritus
enim facit viva membra :

nec viva membra spiritus
facit, nisi quæ in corpore,
quod vegetat ipse spiritus,
invenerit. Nam spiritus,
qui est in te, o homo, quo
constas, ut homo sis, num-
quid vivificat membrum,
quod separatum invenerit
a carne tua? Spiritum
tuum dico animam tuam.
Anima tua non vivificat,
nisi membra, quæ sunt in
carne tua : unum si tollas,
jam non vivificatur ex ani-
ma tua, quia unitati cor-
poris tui non copulatur.

R. Misit me. 209.

Lectio ix.

HÆC dicuntur, ut amé-
mus unitatem, et ti-
meamus separationem.
Nihil enim sic debet for-
midare Christianus, quam
separari a corpore Christi.
Si enim separatur a cor-
pore Christi, non est mem-
brum ejus : si non est
membrum ejus, non vege-
tatur Spiritu ejus. Quis-
quis autem, inquit Apo-
stolus, Spiritum Christi
non habet : hic non est
ejus. Spiritus ergo est,
qui vivificat, caro autem
non prodest quidquam.
Verba, quæ ego locutus
sum vobis, spiritus et vita
sunt. Quid est, Spiritus
et vita sunt? Spiritu-
liter

intelligenda sunt. Intelle-
xisti spiritualiter? Spiritus
et vita sunt. Intellexisti
carnaliter? Etiam sic illa
spiritus et vita sunt, sed
tibi non sunt.

Te Deum laudamus. 18.

AD VESPERAS.

Añæ, Psalmi et Hymnus
ut in j. Vesp. Festi. 195.

Capitulum. i. Joann. iij. b

EArissimi, Nolite mi-
rari, si odit vos
mundus. Nos sci-
mus quoniam translatus
sumus de morte ad vitam,
quoniam diligimus fra-
tres.

R. Cibavit illos ex adipe
frumenti, alleluia. R. Et
deus petra, melle saturavit
eos, alleluia.

Ad Magnif. Añæ. Puer
Samuel ministrabat an-
te Deum coram Heli, et
sermo Domini erat pretio-
sus cum eo.

Oratio.

SAncti nominis tui Do-
mine timorem pariter
et amorem fac nos habere
perpetuum : quia nun-
quam tua gubernatione
destituis, quos in soliditate
tuæ dilectionis insti-
tuis. Per Dominum.

Deinde fit Commemora-
tio de Octava, Añæ. O
sacrum convivium. 212.

DOMIN. INFRA OCTAV.
quæ est II. post Pentecost.

Omnia dicuntur de Octa-
va, præter sequentia.

In I. Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. iv.

Factum est in dié-
bus illis, convené-
runt Philistiim in
pugnam : et egressus est
Israel obviam Philistiim
in proelium, et castrame-
tatus est juxta Lapidem
adjutorii. Porro Philistiim
venerunt in Aphec, et in-
struxerunt aciem contra
Israel. Inito autem certá-
mine, terga vertit Israel
Philisthæis : et cæsa sunt
in illo certamine passim
per agros, quasi quatuor
milia virorum. Et revér-
sus est populus ad castra :
dixeruntque majores natu
de Israel : Quare percussit
nos Dominus hodie coram
Philistiim? Afferamus ad
nos de Silo arcam fæderis
Domini, et veniat in
medium nostri, ut salvet
nos de manu inimicorum
nostrorum.

R. Immolabit hædum
multitudo filiorum Israel
ad vesperam Paschæ :
* Et edent carnes, et ázy-
mos panes. R. Pascha

nostrum immolatus est Christus : itaque epulémur in ázymis sinceritatis et veritatis. — Et edent carnes.

Lectio ij.

Misit ergo pópulus in Silo, et tulérunt inde arcam foederis Dómini exercituum sedéntissuper Chérubim : erántque duo filii Heli cum arca foederis Dei, Ophni et Phínees. Cumque venisset arca foederis Dómini in castra, vociferátus est omnis Israel clamóre grandi, et persónuit terra. Et audiérunt Philisthiim vocem clamóris, dixerúntque : Quænam est hæc vox clamóris magni in castris Hebræórum? Et cognovérunt quod arca Dómini venisset in castra.

R. Comedétis carnes, et saturabimini pánibus : * Iste est panis, quem dedit vobis Dóminus ad vescéndum. **V.** Non Móyses dedit vobis panem de cælo, sed Pater meus dat vobis panem de cælo verum. — Iste est.

Lectio iij.

TImuerúntque Philisthiim, dicéntes : Venit Deus in castra. Et ingemuérunt, dicéntes : Væ

nobis : non enim fuit tanta exsultatio heri et nudius-tertius : væ nobis. Quis nos salvábit de manu Deórum sublímiū istórum? hi sunt Dii, qui percussérunt Ægyptum omni plaga, in desérto. Confortámini, et estóte viri, Philisthiim : ne serviátis Hebræis, sicut et illi serviérunt vobis : confortámini, et belláte. Pugnávérunt ergo Philisthiim, et cæsus est Israel, et fugit unusquisque in tabernáculum suum : et facta est plaga magna nimis : et cecidérunt de Israel trigínta millia peditum. Et arca Dei capta est : duo quoque filii Heli mórtui sunt, Ophni et Phínees.

R. Respéxit Elías. 202.

In II. Nocturno.

Sermos sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homil. ix. ad populum Antiochenum.

Lectio iv.

Uóniam Verbum dicit : Hoc est corpus meum : et assentiámur et credámus, et intellectuálibus ipsum óculis intueámur. Nihil enim sensibile nobis Christus trádidit : sed sensibi-

libus quidem rebus, at ómnia intelligibília. Itidem et in baptisate : per rem nempe sensibilem aquam, donum confértur : intelligibile vero quod perfíci-tur, generátio et renovátio. Si enim incorpóreus esses, nuda et incorpórea tibi dedisset ipse dona : sed quóniam ánima córpori consérta est, in sensibílibus intelligibília tibi præbet. Quod nunc dicunt : Vellem ipsius formam aspícere, figúram, vestiménta, calceaménta? Ecce eum vides, ipsum tangis, ipsum mandúcas. Et tu quidem vestiménta cupis vidére : ipse vero tibi concédit non tantum vidére, verum et manducáre, et tángere, et intra te súmere.

R. Cœnántibus illis accépit Jesus panem, et benedíxit, ac fregit, deditque discipulis suis, et ait : * Accípíte, et comédíte : hoc est corpus meum. **V.** Dixérunt viri tabernáculi mei : Quis det de cárnibus ejus, ut saturémur? — Accípíte.

Lectio v.

Igitur accédát nemo cum náusea, nemo resólutus, omnes accénsi,

omnes fervéntes, et excitáti. Nam si Judæi stantes, et calceaménta in pédibus habéntes, et báculos má-nibus gestántes, agnum cum festinátione comedébant : te multo magis opórtet esse solértem. Nam illi quidem in Palæstinam erant profectúri, et propterea viatórum figúram habébant : tu vero debes in cœlum migráre. Quapropter in ómnibus opórtet te vigiláre : nec enim parva pœna propónitur indigne suméntibus. Cógita quantum advérsus prodítorem indignáris, et contra eos qui illum crucifixerunt : itaque considera, ne tu quoque sis reus córporis et ságuinis Christi. Illi sanctíssimum corpus occidérunt, tu vero pollúta súscipis ánima, post tot benefícia. Neque enim illi satis fuit, hóminem fieri, cólaphis cædi, et crucifigi : verum et semet-ípsam nobis commíscet ; et non fide tantum, verum et ipsa re nos suum éfficit corpus.

R. Accépit Jesus cálicem postquam cœnávít, dicens : Hic calix novum testaméntum est in meo ságuine : * Hoc fácite

in meam commemoratió-
nem. *R.* Memória me-
mor ero, et tabéscet in
me ánima mea. — Hoc
fácite.

Lectio vj.

QUO non opórtet ígitur
esse puriórem, tali
fruéntem sacrificio? quo
solári rádio non splendi-
diórem manum, carnem
hanc dividéntem? os quod
igni spirítali replétur, lin-
guam quæ treméndo ni-
mis ságuine rubéscit?
Cógita quali sis insignítus
honóre, quali mensa fruá-
ris. Quod Angeli vidéntes
horréscunt, neque libere
audent intuéri propter
emicántem inde splendoré;
hoc nos páscimur, huic nos
unimur, et facti sumus
unum Christi corpus, et una
caro. Quis loquétur potén-
tias Dómini, audítas fáci-
et omnes laudes ejus? Quis
pastor oves próprio pascit
cruóre? Et quid dico, pastor?
Matres multæ sunt, quæ post
partus dolóres, fílios áliis
tradunt nutricibus. Hoc
autem ipse non est passus:
sed ipse nos próprio ságuine
pascit, et per ómnia nos
sibi coagméntat.

R. Ego sum panis. 206.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii
secúndum Lucam.

Lectio vij. Cap. xiv. d

IN illo témpore: Dixit
Jesus Pharisæis pará-
bolam hanc: Homo qui-
dam fecit cœnam magna-
m, et vocávit multos.
Et réliqua.

Homília sancti Gregórii
Papæ.

Homil. xxxvj. in Evangel.

HOC distáre, fratres
caríssimi, inter de-
licias córporis et
cordis solet: quod corpo-
ráles deliciae, cum non
habéntur, grave in se de-
sidérium accéndunt: cum
vero ávide edúntur, com-
edéntem prótinus in fastí-
dium per satietátem
vertunt. At contra, spiri-
táles deliciae, cum non
habéntur, in fastídio sunt;
cum vero habéntur, in
desidério: tantóque a
comedénte ámplius esuri-
úntur, quanto et abesu-
riénte ámplius comedúntur.
In illis appetítus placet,
experiéntia displicet: in
istis appetítus vilis est,
et experiéntia magis placet.
In illis appetítus saturitátem,
satúritas fastídium génerat:
in istis autem appetítus

saturitátem, satúritas ap-
petítum parit.

R. Qui mandúcat meam
carnem, et bibit meum
ságuinem, * In me ma-
net, et ego in eo. *R.* Non
est ália nátio tam grandis,
quæ hábeat deos appropin-
quántes sibi, sicut Deus
noster adest nobis. — In
me manet.

Lectio viij.

AUgent enim spirítales
deliciae desidérium in
mente, dum sátiant: quia
quanto magis eárum sa-
por percípitur, eo ámplius
cognóscitur quod avidius
amétur: et idcirco non
hábitæ amári non possunt,
quia eárum sapor ignorá-
tur. Quis enim amáre vá-
leat quod ignorat? Proinde
Psalmísta nos ádmonet,
dicens: Gustáte et vidéte,
quóniam suávis est Dómi-
nus. Ac si apérte dicat:
Suavitátem ejus non cog-
nóscitis, si hanc mínime
gustátis: sed cibum vitæ
ex paláto cordis tángite,
ut probántes ejus dulcédi-
nem, amáre valeátis. Has
autem homo delicias tunc
amísit, cum in paradíso
peccávit: extra éxiit, cum
os a cibo æternæ dulcédini-
nis clausit.

R. Homo quidam fecit

cœnam magnam, et misit
servum suum hora cœnæ
dícere invitátis, ut veni-
rent: * Quia paráta sunt
ómnia. *R.* Veníte, com-
édite panem meum, et
bíbite vinum quod míscui
vobis. — Quia. Glória
Patri. Quia.

Lectio ix.

Unde nos quoque nati
in hujus peregrina-
tiónis aerúmna, huc fasti-
diósi jam vénimus, nesci-
mus quid desideráre
debeámus. Tantóque se
ámplius fastídi nostri
morbusexaggerat, quanto
se magis ab esu illius
dulcédinis ánimus elón-
gat. Et eo jam internas
delicias non appetit, quo
eas comedere, diu longé-
que desuévit. Fastidio
ergo nostro tabéscimus,
et longa inédiæ peste fa-
tigámur. Et quia gustáre
intus nólumus parátam
dulcédinem, amámus foris
miseri famem nostram.

Te Deum. 18.

AD LAUDES.

et per Horas, Añæ.

1. Sapiéntia * ædificávit
sibi domum, míscuit vi-
num, et pósuit mensam,
allelúia.

2. Angelórum esca * nu-
trivísti pópulum tuum, et

panem de cœlo præstitisti eis, allelúia.

3. Pinguis est panis * Christi, et præbébit delicias régibus, alléluia.

4. Sacerdotes sancti * incensum et panes offerunt Deo, allelúia.

5. Vincénti * dabo manna absconditum, et nomen novum, allelúia.

Capitulum. 1. Joann. iij. b
Caríssimi, Nolite mirari, si odit vos mundus. Nos scimus quóniam transláti sumus de morte ad vitam, quóniam diligimus fratres.

Hymnus.

Verbum supérnum pródiens,
Nec Patris linquens dexteram,

Ad opus suum éxiens,
Venit ad vitæ vésperam.

In mortem a discipulo
Suis tradendus æmulis,
Prius in vitæ férculo
Se trádedit discipulis.

Quibus sub bina spécie
Carnem dedit et sánguinem;

Ut dúplicis substántiæ
Totum cibáret hóminem.

Se nascens dedit sócium,
Convéscens in edúlium,
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.

O salutáris hóstia,
Quæ cœli pandis óstium :
Bella premunt hostília,
Da robur, fer auxiliúm.

Uni Trinóque Dómino
Sit sempitérna glória :
Qui vitam sine término
Nobis donet in pátria.

Amen.

¶ Panem cœli dedit eis, allelúia. ¶ Panem Angelórum manducávit homo, allelúia.

Ad Bened. Aña. Homo quidam * fecit cœnam magnam, et vocávit multos : et misit servum suum hora cœnæ dicere invitátis ut venirent, quia ómnia paráta sunt, allelúia.

Oratio.

Sancti nóminis tui Dómine timórem páriter et amórem fac nos habére perpétuum : quia nunquam tua gubernatióne destítuis, quos in soliditate tuæ dilectiónis instítuis. Per Dóminum.

Deinde fit Commem. de Octava, Aña. Ego sum panis vivus, qui de cœlo descénderi : si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum, allelúia.

¶ Pósuit fines tuos pacem, allelúia. ¶ Et ádipe fruménti sátiat te, allelúia.

Oratio.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquisti : tríbe quæsumus, ita nos córporis et sánguínistui sacra mystéria venerári; ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis et regnas.

Ad Primam, Lectio brevis. Filii mei. ut infra ad Nonam.

AD TERTIAM.

Capit. Caríssimi, Nolite. ut supra. 224.

¶ Panem cœli dedit eis, * Allelúia, allelúia. Panem cœli. ¶ Panem Angelórum manducávit homo. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Panem. ¶ Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúia. ¶ Et de petra, melle saturávit eos, allelúia.

AD SEXTAM.

Capitulum. 1. Joann. iij. c
In hoc cognóvimus caritátem Dei, quóniam ille ánimam suam pro nobis pósuit : et nos debémus pro frátribus ánimas pónere.

¶ Cibávit illos ex ádipe fruménti, * Allelúia, allelúia. Cibávit. ¶ Et de petra, melle saturávit eos.

Allelúia, allelúia. Glória Patri. Cibávit.

¶ Edúcas panem de terra, allelúia. ¶ Et vinum lætíficet cor hóminis, allelúia.

AD NONAM.

Capitulum. 1. Joann. iij. d
Filii mei, non diligámus verbo, neque lingua, sed ópere et veritate.

¶ Edúcas panem de terra, * Allelúia, allelúia. Edúcas. ¶ Et vinum lætíficet cor hóminis. Allelúia, allelúia. Glória. Edúcas.

¶ Pósuit fines tuos pacem, allelúia. ¶ Et ádipe fruménti sátiat te, allelúia.

AD VESPERAS.

Añæ, Psalmi et Hymnus ut in j. Vesp. Festi. 195.

Capitulum. Caríssimi, Nolite mirári. supra. 224.

¶ Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúia. ¶ Et de petra, melle saturávit eos, allelúia.

Ad Magnificat, Aña. Exi cito in platéas * et vicos civitátis : et páuperes ac débiles, cæcos et claudos compéllé intráre, ut impleátur domus mea, allelúia.

Fit Commemoratio de Octava, Aña. O sacrum convívium. 212.

FERIA SECUNDA

INFRA OCTAVAM.

In I. Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio j.

Cap. v.

Hilisthiim autem tulérunt arcam Dei, et asportavérunt eam a Lápide adjutórii in Azótum. Tulerúntque Philisthiim arcam Dei, et intulérunt eam in templum Dagon, et statuérunt eam juxta Dagon. Cumque surrexissent dilúculo Azótii áltera die, ecce Dagon jacébat pronus in terra ante arcam Dómini et tulérunt Dagon, et restituérunt eum in locum suum. Rursúmque mane die áltera consurgétes, invenérunt Dagon jacéntem super faciém suam in terra coram arca Dómini : caput autem Dagon, et duæ palmæ mánuum ejus abscessæ erant super limen : porro Dagon solus truncus remánserat in loco suo.

℞. Immolábit. 207.

Lectio ij.

Agraváta est autem manus Dómini super Azótios et demolitus est eos. Et bulliérunt villæ et agri in médio regiónis illius, et nati sunt mures, et

facta est confúsió mortis magnæ in civitaté. Vidéntes autem viri Azótii hujuscémodi plagam, dixerunt : Non máneat arca Dei Israel apud nos : quóniam dura est manus ejus super nos, et super Dagon deum nostrum. Et mitténtes congregavérunt omnes sátrapas Philisthinórum ad se, et dixerunt : Quid faciémus de arca Dei Israel? Responderúntque Gethæi : Circumducátur arca Dei Israel.

℞. Comedétis. 202.

Lectio iij.

Et circumduxérunt arcam Dei Israel. Illis autem circumducéntibus eam, fiébat manus Dómini per síngulas civitates interfeciónis magnæ nimis : et percutiébat viros uniuscujúsque urbis, a parvo usque ad majórem. Misérunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumque venisset arca Dei in Accaron, exclamavérunt Accaronitæ, dicétes : Adduxérunt ad nos arcam Dei Israel, ut interficiat nos et pópulum nostrum. Misérunt itaque et congregavérunt omnes sátrapas Philisthinórum : qui dixerunt : Dimittite arcam Dei Israel, et rever-

tátur in locum suum, et non interficiat nos cum pópulo nostro. Fiébat enim pavor mortis in síngulis úrbibus, et gravíssima valde manus Dei.

℞. Respéxit. 202.

In II. Nocturno.

De Sermónes sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex eadem Homilia lx.

Lectio iv.

Nicuíque fidélium Christus semetípsum per mystéria commiscet, et quos genuit, per semetípsum enútrit, nec álteri tradit : per hoc tibi rursum persuádens, quod carnem tuam assúmpsit. Ne torpeámus ígitur tanta digni caritaté et honóre putáti. Nonne vidétis quanta promptitúdine párvuli papíllas cápiunt, et quanto ímpetu lábia ubéribus ífigunt? Accedámus cum tanta nos quoque alacritaté ad hanc mensam, et ad úbera póculi spiritalis : quinimo cum longe majóri trahámus tamquam infántes lactétes, spiritus grátiam ; et unus sit nobis dolor hac esca privári. Non sunt humanæ virtútis ópera, hæc quæ proponúntur : qui tunc ipsa fecit in illa

cœna, idem ea nunc quoque facit. Nos ministrórum tenémus locum : qui vero sanctificat ea et immútat, ipse est. Nullus itaque Judas assístat, nullus avárus : nam tales mensa non súscipit. Si quis est discipulus, adsit : ait enim : Cum discipulis meis fácio Pascha. Hæc est illa mensa, et minus nihil habet. Non enim illam quidem Christus, hanc autem homo pérficit : verum et hanc ipse quoque.

℞. Cœnantibus illis. 205.

Lectio v.

In humanus accédát nemo, nemo crudélis et immiséricors, nemo prorsus immúndus. Hæc ad comunicántes dico, et ad vos ministrántes. Nam et ad vos sermónem convertere necessárium est, ut multo cum stúdio hæc dona distribuátis. Non parva vobis imminet últio, si quemquam, illius culpæ cónscii, hujus mensæ partícipem esse concedátis : sanguis ejus de má nibus vestris exquirétur : sive quis dux militiæ sit, sive præfécus, sive princeps diadémate coronátus, indigne autem accédát, próhibe ; majórem illo potestá-

tem habes. Propterea vos Deus hoc insignivit honore, ut talia discernatis. Hoc vestra dignitas est, hoc securitas, hoc omnis corona; non ut albam et splendētem tunicam circumceatis induti. Verum et tu laice, cum sacerdotem videris offerentem, ne ut sacerdotem esse putes hoc facientem, sed Christi manum invisibiliter extēsam.

R. Accēpit Jesus. 205.

Lectio vj.

Audiāmus igitur et sacerdotēs et subditi, quali esca facti sumus digni: audiāmus et horreāmus. Sanctis carnibus suis nos dedit impleri, semetipsum apposuit immolatum. Quāenam igitur erit nobis excusatio, cum talibus pasti talia peccemus, cum lupi fiāmus Agnum comedentes, cum tamquam oves pasti more leonum diripiāmus? Hoc enim mysterium non a rapina tantum, verum et ab omni vel tenui inimicitia purum esse pēnitus jubet: est enim pacis mysterium. Judæis quidem annuatim propriorum monumenta beneficiorum solemnitates Deus alligā-

vit: tibi vero singulis diebus per hæc mysteria. Nullus itaque Judas hanc mensam petat, nullus Simon. Hi namque duo propter avaritiam perierunt: hoc igitur bārathrum fugiāmus.

R. Ego sum. 206.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Joānnem.

Lectio vij. Cap. vj. f

In illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum: Caro mea, vere est cibus: et sanguis meus, vere est potus. Et reliqua.

De Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. xxvj. in Joannem, post medium.

IC est panis, qui de cælo descendit.

Hunc panem significavit manna, hunc panem significavit altare Dei. Sacramenta illa fuerunt: in signis diversa sunt, sed in re, quæ significatur, paria sunt. Apóstolum audi: Nolo enim vos, inquit, ignorare fratres, quia patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes per Moysen baptizati sunt in nube, et

in mari: et omnes eamdem escam spiritalem manducaverunt. Spiritalem utique eamdem: nam corporalem alteram: quia illi manna, nos aliud: spiritalem vero, quam nos, sed patres nostri, non patres illorum, quibus nos similes sumus, non quibus illi similes fuerunt. Et adjungit: Et omnes eundem potum spiritalem bibērunt. Aliud illi, aliud nos, sed specie visibili quidem, tamen hoc idem significante virtute spiritali. Quomodo enim eundem potum? Bibebant, inquit, de spiritali, sequente petra: petra autem erat Christus. Inde panis, inde potus: Petra Christus in signo, verus Christus in verbo, et in carne. Et quomodo bibērunt? Percussa est petra de virga bis. Gemina percussio, duo ligna crucis significat.

R. Qui manducat. 209.

Lectio vij.

Norunt fideles corpus Christi, si corpus Christi non negligerent esse. Fiant corpus Christi, si volunt vivere de Spiritu Christi. De Spiritu Christi non vivit, nisi corpus Christi. Intelligite fratres

mei, quid dixerim. Homo es, et spiritum habes, et corpus habes. Spiritum dico, quæ anima vocatur, qua constas quod homo es: constas enim ex anima, et corpore. Habes enim spiritum invisibilem, corpus visibile. Dic mihi, quid ex quo vivat? Spiritus tuus vivit ex corpore tuo, an corpus tuum ex spiritu tuo? Respondet omnis, qui vivit: qui autem hoc non potest respondere, nescio si vivit. Quid respondet omnis, qui vivit? Corpus utique meum vivit de spiritu meo. Vis ergo et tu vivere de Spiritu Christi? In corpore esto Christi.

R. Misit me. 209.

Lectio ij.

Umquid enim corpus meum vivit de spiritu tuo? Meum vivit de spiritu meo, et tuum de spiritu tuo. Non potest vivere corpus Christi, nisi de Spiritu Christi. Inde est, quod exponens nobis Apóstolus Paulus hunc panem: Unus panis, inquit, unum corpus multi sumus. O sacramentum pietatis, o signum unitatis, o vinculum caritatis! Qui vult vivere, habet ubi vivat, habet unde vivat. Accē-

dat, credat, incorporétur, ut vivificétur. Non abhóreat a compáge membrórum, non sit putre membrum quod resecári mereátur, non sit distórtum, de quo erubescátur. Sit pulchrum, sit aptum, sit sanum : hæreat córpori, vivat Deo de Deo. Nunc labóret in terra, ut póstea regnet in celo.

Te Deum. 18.

FERIA TERTIA.

In I. Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio j.

Cap. vj.

Uit ergo arca Dómini in regióne Philistinórum septem ménsibus. Et vocavérunt Philístiim sacerdótes et divínos, dicéntes : Quid faciémus de arca Dómini? indicáte nobis quómodo remittámus eam in locum suum. Qui dixerunt : Si remíttitis arcam Dei Israel, nolíte dimítere eam vácuam, sed quod debétis, réddite ei pro peccáto, et tunc curabimini : et sciétis quare non recédatur manus ejus a vobis.

℞. Immolábit. 201.

Lectio ij.

Quare aggravátis corda vestra, sicut aggravávit Ægyptus et

Phárao cor suum? nonne postquam percússus est, tunc dimísit eos, et abiérunt? Nunc ergo arrípíte et fácite plastrum novum unum : et duas vaccas fetas, quibus non est impósitum jugum, júngíte in plaustro, et reclúдите vítulos eárum domi. Tolle tísq; arcam Dómini, et ponétis in plaustro, et vasa áurea, quæ exsolvístis ei pro delícto, ponétis in capséllam ad latus ejus : et dimíttite eam ut vadat. Et aspiciétis : et si quidem per viam finium suórum ascénderit contra Bétshames, ipse fecit nobis hoc malum grande : sin autem, mínime : sciémus quia nequáquam manus ejus tétigit nos, sed casu áccidit. Fecérunt ergo illi hoc modo.

℞. Comedétis. 202.

Lectio iij.

Ibant autem in diréctum vaccæ per viam, quæ ducit Bétshames, et itínere uno gradiebántur, pergéntes et mugiéntes : et non declinábant neque ad dexteram neque ad sinístram : sed et sátrapæ Philístiim sequebántur usque ad términos Bétshames. Porro Bethsamítæ

metébant tríticum in valle : et elevántes óculos suos, vidérunt arcam, et gavísi sunt cum vidíssent. Et plastrum venit in agrum Jósue Bethsamítæ, et stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus, et concidé-runt ligna plaustri, vac-cásque imposuérunt super ea holocáustum Dómino. Levítæ autem deposuérunt arcam Dei.

℞. Respéxit Elías. 202.

In II. Nocturno.

Ex Epístola sancti Cypriáni Epíscopi et Mártiris ad Cæcílium. Libro 2.

Epístola iij. sub initio.

Lectio iv.

N sacerdoté Melchisedech sacrificii Dominici sacraméntum præfigurátum vidémus, secúndum quod Scriptúra divína testátur, et dicit : Et Melchisedech rex Salem prótulit panem et vinum. Fuit autem sacerdos Dei summi, et benedíxit Abraham. Quod autem Melchisedech typum Christi portáret, declárat in Psalmis Spíritus sanctus, ex persóna Patris ad Fílium dicens : Ante lucíferum genui te : Tu es sacerdos in ætérnum se-

cúndum órđinem Melchisedech. Qui ordo útique hic est de sacrificio illo véniens, et inde descéndens, quod Melchisedech sacerdos Dei summi fuit, quod panem et vinum obtulit, quod Abraham benedíxit.

℞. Cœnantibus. 205.

Lectio v.

NAM quis magis sacerdos Dei summi, quam Dóminus noster Jesus Christus? qui sacrificium Deo Patri obtulit : et obtulit hoc idem, quod Melchisedech obtúlerat, id est, panem et vinum, suum scílicet corpus et ságuinem. Et circa Abraham benedictio illa præcédens, ad nostrum pópulum pertinébat. Nam si Abraham Deo crédidit, et deputátum est ei ad justítiam : úti-que quisquis Deo credit, et fide vivit, justus invenitur, et jam pridem in Abraham fidéli benedíctus et justificátus osténditur, sicut beátus Apóstolus Paulus probat, dicens : Crédidit Abraham Deo, et deputátum est ei ad justítiam. Cognóscitis ergo, quia qui ex fide sunt, hi sunt filii Abrahæ. Próvidens autem Scriptúra, quia

ex fide justificat gentes. Deus, prænuntiavit Abraham, quia benedicentur in illo omnes gentes.

R. Accépit Jesus. 205.

Lectio vij.

UT ergo in Génesi per Melchisedech sacerdotem benedictio circa Abraham posset rite celebrari, præcedit ante imago sacrificii, in pane et vino scilicet constituta. Quam rem perficiens et adimplens Dóminus, panem et cálicem mixtum vino obtulit: et qui est plenitudo, veritatem præfiguratae imáginis adimplévit. Sed et per Salomónem Spíritus sanctus typum Dóminici sacrificii ante præmónstrat, immolatæ hóstiæ, et panis et vini, sed et altáris, et Apostolorum faciens mentiónem: Sapientia, inquit, ædificávit sibi domum, et súbdidit columbas septem: mactávit suas hóstias, miscuit in cratère vinum suum, et parávit mensam suam. Et misit servos suos convocans cum excélsa prædicatióne ad cratèrem, dicens: Qui est insipientis, declinet ad me. Et egéntibus sensu dixit: Veníte, édite de meis pánibus, et

bibite vinum quod míscui vobis.

R. Ego sum. 206.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vij. Cap. vj. f

IN illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum: Caro mea, vere est cibus: et sanguis meus, vere est potus. Et reliqua.

De Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. xxvj. in Joannem, circa medium.

NON sicut manducaverunt patres vestri manna, et mórtui sunt. Quare manducaverunt, et mórtui sunt? Quia quod vidébant, credebant: quod non vidébant, non intelligébant. Ideo patres vestri, quia símiles estis illórum. Nam quantum pertinet, fratres mei, ad mortem istam visibilem et corporalem, numquid nos non morimur, qui manducamus panem de cælo descendentem? Sic sunt mórtui et illi, quemádmódum et nossumus moritúri: quantum áttinet, ut dixi, ad mortem hujus corpóris visibilem atque carnalem.

R. Qui manducat. 209.

Lectio vij.

QUANTUM autem pertinet ad illam mortem, de qua terret Dóminus, qua mórtui sunt patres istórum: manducávit manna et Móyses, manducávit manna et Aaron, manducávit manna et Phinees, manducaverunt ibi multi, qui Dómino placuerunt, et mórtui non sunt. Quare? Quia visibilem cibum spiritaliter intellexerunt, spiritaliter esurierunt, spiritaliter gustaverunt, ut spiritaliter satiantur. Nam et nos hodie accipimus visibilem cibum: sed aliud est sacramentum, aliud virtus sacramenti.

R. Misit me. 209.

Lectio ii.

QUAM multi de altári accipiunt, et moriuntur, et accipiéndum moriuntur. Unde dicit Apóstolus: Judicium sibi manducat, et bibit. Nonne buccella Dóminica venenum fuit Judæ? Et tamen accépit. Et cum accépit, in eum inimicus intrávit: non quia malum accépit, sed quia bonum male malus accépit. Vidéte ergo fratres, panem cælestem spiritaliter manducate, in-

nocentiam ad altáre apportate. Peccata, etsi sunt quotidiana, vel non sint mortifera; antequam ad altáre accedátis, attendite quod dicátis: Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris. Si dimittis, dimittétur tibi: securus accède, panis est, non venenum.

Te Deum laudamus. 18.

FERIA QUARTA.

In I. Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. vj. d et vij.

PERCUSSIT autem de viris Bethsamitibus, eo quod vidissent arcam Dómini: et percussit de pópulo septuaginta viros, et quinquaginta millia plebis. Luxitque pópulus, eo quod Dóminus percussisset plebem plaga magna. Et dixerunt viri Bethsamitæ: Quis póterit stare in conspectu Dómini Dei sancti hujus? et ad quem ascendet a nobis? Miseruntque nuntios ad habitatores Cariathiarim, dicentes: Reduxerunt Philisthim arcam Dómini, descendite, et reducite eam ad vos. Venérunt ergo viri Caria-

thiarim, et reduxérunt arcam Dómini, et intulérunt eam in domum Abínadab in Gábaa : Eleázarum autem fílium ejus sanctificavérunt, ut custodíret arcam Dómini.

R. Immolábit. 201.

Lectio ij.

ET factum est, ex qua die mansit arca Dómini in Cariathíarim, multiplicáti sunt dies (erat quippe jam annus vigésimus) et requiévít omnis domus Israel post Dóminum. Ait autem Sámuel ad univérsam domum Israel, dicens : Si in toto corde vestro revertímini ad Dóminum, auférte deos aliénos de médio vestri, Báalim et Astaroth : et præparáte corda vestra Dómino, et servíte ei soli, et éruet vos de manu Philisthiim. Abstulérunt ergo fílii Israel Báalim et Astaroth, et serviérunt Dómino soli.

R. Comedétis. 202.

Lectio iij.

Dixit autem Sámuel : Congregáte univérsam Israel in Masphath, ut orem pro vobis Dóminum. Et convenérunt in Masphath : hauserúntque aquam, et effudérunt in

conspectu Dómini, et junavérunt in die illa, atque dixerunt ibi : Peccávimus Dómino. Judicávitque Sámuel fílios Israel in Masphath. Et audiérunt Philisthiim quod congregáti essent fílii Israel in Masphath, et ascendérunt sáttrapæ Philistinórum ad Israel. Quod cum audíssent fílii Israel, timuérent a fácie Philistinórum. Dixerúntque ad Samuélem : Ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philistinórum.

R. Respéxit Elías. 202.

In II. Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Epíscopi de Sacraméntis.

Lectio ib. Lib. 4. cap. iv.

Uctor sacramentórum quis est, nisi Dóminus Jesus? De cælo ista sacraménta venérunt. Consílium enim omne de cælo est. Vere autem magnum est et divinum miráculum, quod pópulo pluit Deus manna de cælo : et non laborábat pópulus, et manducábat. Tu forte dicis : Meus panis est usitátus. Sed panis iste, panis est ante verba sacramentórum : ubi ac-

césserit consecrátió, de pane fit caro Christi. Hoc igitur astruámus. Quómodo potest, qui panis est, corpus esse Christi? Consecratióne. Consecrátió igitur quibus verbis est, et cujus sermónibus? Dómini Jesu. Nam réliqua omnia quæ dicúntur, laudem Deo déferunt, orátió præmittitur, pro pópulo, pro régibus, pro céteris : ubi venit ut conficiátur venerábile Sacraméntum, jam non suis sermónibus sacerdos, sed útitur sermónibus Christi.

R. Cœnantibus. 205.

Lectio v.

ERgo sermo Christi hoc conficit Sacraméntum. Quis sermo Christi? Nempe is, quo facta sunt omnia. Jussit Dóminus, et factum est cælum : jussit Dóminus, et facta est terra : jussit Dóminus, et facta sunt mária : jussit Dóminus, et omnis creatúra generáta est. Vides ergo quam operatórius sit sermo Christi. Si ergo tanta vis est in sermóne Dómini Jesu, ut incíperent esse quæ non erant : quanto magis operatórius est, ut quæ erant, in áliud commuténtur? Cælum

non erat, mare non erat, terra non erat. Sed audi dicentem : Ipse dixit, et facta sunt : ipse mandávit, et creáta sunt. Ergo tibi ut respóndeam, non erat corpus Christi ante consecratióne : sed post consecratióne dico tibi quod jam corpus est Christi. Ipse dixit, et factum est : ipse mandávit, et creatum est.

R. Accépit Jesus. 205.

Lectio vj. Cap. v.

JAM redi mecum ad propositionem meam. Magnum quidem et venerábile, quod manna Judæis pluit e cælo. Sed intéllige quid est ámplius, manna de cælo, an corpus Christi? Corpus Christi úti-que, qui auctor est cæli. Deínde, manna qui manducávit, mórtuus est : qui manducáverit hoc corpus, fiet ei remissio peccatórum, et non moriétur in ætérnum. Ergo non otiose, cum áccipis, tu dicis, Amen ; jam in spírítu cónfitens quod accipias corpus Christi. Dicit tibi sacerdos, Corpus Christi : et tu dicis, Amen, hoc est, verum. Quod cónfítetur lingua, téneat afféctus.

R. Ego sum panis. 206.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii
secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. vj. f

IN illo tempore : Dixit
Jesus turbis Judæo-
rum : Caro mea, vere est
cibus : et sanguis meus,
vere est potus. Et reliqua.
Homilia sancti Hilarii Ep-
scopi. Libro 8. de Trini-
tate, ante medium.

NON est humano aut
sæculi sensu in Dei
rebus loquendum.
Quæ scripta sunt, legá-
mus : et quæ legérimus,
intelligámus ; et tunc per-
fectæ fidei officio fungé-
mur. De naturali enim
in nobis Christi veritate
quæ dicimus, nisi ab eo
discimus, stulte atque im-
pie dicimus. Ipse enim ait :
Caro mea vere est esca, et
sanguis meus vere est po-
tus. Qui edit carnem meam,
et bibit sanguinem meum,
in me manet, et ego in eo.
De veritate carnis et sân-
guinis non relictus est am-
bigendi locus.

℞. Qui manducat. 209.

Lectio viij.

Nunc enim et ipsius
Dómini professione,
et fide nostra vere caro
est, et vere sanguis est. Et
hæc accepta atque hausta

id efficiunt, ut et nos in
Christo, et Christus in no-
bis sit. An ne hoc veritas
non est? Contingat plane
his verum non esse, qui
Christum Jesum verum
esse Deum negant. Est
ergo in nobis ipse per car-
nem, et sumus in eo, dum
secum hoc quod nos su-
mus, in Deo est. Quod
autem in eo per sacramén-
tum comunicatæ carnis
et sanguinis simus, ipse
testatur, dicens : Et hic
mundus jam me non videt,
vos autem me vidébitis :
quóniam ego vivo, et vos
vivétis : quóniam ego in
Patre meo, et vos in me,
et ego in vobis.

℞. Misit me. 209.

Lectio ix.

Quod autem in nobis
naturalis hæc unitas
sit, ipse ita testatus est :
Qui edit carnem meam, et
bibit sanguinem meum, in
me manet, et ego in eo.
Non enim quis in eo erit,
nisi in quo ipse fuerit : ejus
tantum in se assumptam
habens carnem, qui suam
sumpserit. Perfectæ autem
hujus unitatis sacramén-
tum superius jam docue-
rat, dicens : Sicut me misit
vivens Pater, et ego vivo
per Patrem : et qui man-

dúcat meam carnem, et
ipse vivet per me. Vivit
ergo per Patrem : et quo
modo per Patrem vivit,
eodem modo nos per car-
nem ejus vivémus.

Te Deum laudamus. 18.

Ad Vesperas, omnia ut
in j. Vesperis Festi. 195.
Et si hac die fuerit Festum
duplex, in Vesperis fit tan-
tum Commem. de eo, nisi
fuerit ex solemnioribus.

FERIA QUINTA.

OCTAVA CORP. CHRISTI.

In j. Nocturno, Lectiones
ut in Festo. 201.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Cyrilli Ep-
scopi Jerosolymitani.

Catechesi mystagog. iv.

Lectio ix.

Psa beati Pauli do-
ctrina abunde suf-
ficere videtur, ut
certam vobis de divinis
mysteriis fidem faciat, qui-
bus digni redditi, concor-
pori, ut ita dicam, et
consanguinei Christi facti
estis. Ipse enim modo cla-
mabat, quod in nocte qua
tradebatur Dóminus nos-
ter Jesus Christus, acci-
piens panem, et grátias
agens fregit, et dedit di-
scipulis suis, dicens : Ac-
cipite, et manducate : hoc

est corpus meum. Et acci-
piens cálicem, et grátias
agens, dixit : Accipite, et
bibite : hic est sanguis
meus. Cum igitur ipse de
pane pronuntiaverit ac
dixerit : Hoc est corpus
meum : quis audébit deinceps
ambigere? Et cum
idem ipse tam asseverán-
ter dixerit : Hic est san-
guis meus : quis unquam
dubitaverit, ut dicat non
esse ejus sanguinem?

℞. Coenántibus illis, ac-
cepit Jesus panem, et be-
nedixit, ac fregit, dedit-
que discipulis suis, et ait :
* Accipite, et comedite :
hoc est corpus meum.
℞. Dixérunt viri taberná-
culi mei : Quis det de car-
nibus ejus, ut saturémur?
— Accipite.

Lectio v.

Quam olim in vinum
convértit in Cana
Galilææ, quod habet
quamdam cum sanguine
propinquitatem : et eum
parum dignum existimá-
bimus, cui credámus quod
vinum in sanguinem
transmutárit? Ad eas nú-
ptias, quibus córpora co-
pulántur, vocátus, præter
opinióem ómni in hoc
fecit miraculu : et non
multo magis sic eum cor-

pus et sanguinem suum fruenda nobis donasse persuasum firmiter habebimus, ut ea cum omni certitudine tamquam corpus ipsius et sanguinem sumamus? Nam in specie panis dat nobis corpus, et in specie vini dat nobis sanguinem: ut cum sumperis, gustes corpus et sanguinem Christi, factus ejusdem corporis et sanguinis particeps. Sic enim efficimur Christiferi, hoc est, Christum in corporibus nostris ferentes, cum corpus ejus et sanguinem in membra nostra recipimus: sic secundum beatum Petrum, divinae naturae consortes reddimur.

R. Accépit Jesus calicem, postquam cenavit, dicens: Hic calix novum testamentum est in meo sanguine: * Hoc facite in meam commemoratió-nem. **V.** Memória memor ero, et tabescet in me anima mea. — Hoc facite.

Lectio vij.

Olim cum Judæis Christus disserens, Nisi manducaveritis, inquit, carnem meam, et biberitis meum sanguinem, non habebitis vitam in vobis.

Cum autem illi, quæ dicta fuerant, non spiritaliter accepissent, offensi abié-runt retro: putabant enim, quod eos ad manducandas carnes hortaretur. Erant et in veteri Testamento panes propositionis: verum illi cum fuerint veteris Testamenti, finem jam acceperunt. In novo vero Testamento panis est cœlestis, et calix salutaris, qui et animam et corpus sanctificant. Quamobrem non sic hæc attendas velim, tamquam sint nudum et simplex panis, nudum et simplex vinum: corpus enim sunt et sanguis Christi. Nam etiam si sensus illud tibi renuntiat, fides tamen te confirmet. Ne iudices rem ex gustu: sed te citra ullam dubitationem fides certum reddat, quod sis dignus factus, qui corporis et sanguinis Christi particeps fieres.

R. Ego sum panis. 206.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. vj. f

In illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum: Caro mea, vere est cibus: et sanguis meus, vere est potus. Et reliqua.

Homilia sancti Cyrilli Episcopi Alexandrini.

Lib. 4. in Joann. cap. xvij.

QUI manducat, inquit, carnem meam, et bibit sanguinem meum, in me manet, et ego in illo. Sicut enim si quis liquefactæ ceræ aliam ceram infuderit, alteram cum altera per totum commisceat necesse est: sic qui carnem et sanguinem Domini recipit, cum ipso ita conjungitur, ut Christus in ipso, et ipse in Christo inveniatur. Simile quodam modo apud Matthæum compéries. Simile est, inquit, regnum cœlorum fermento, quod acceptum abscondit mulier in farinae satis tribus. Sicut parum, ut Paulus ait, fermenti totam massam fermentat: sic parvula benedictio totum hominem in seipsam attrahit, et sua gratia replet: et hoc modo in nobis Christus manet, et nos in Christo.

R. Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, * In me manet, et ego in eo. **V.** Non est alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes sibi, sicut

Deus noster adest nobis. — In me.

Lectio viij.

NOS vero, si vitam æternam consequi volumus, si largitorem immortalitatis habere in nobis desideramus, ad recipiendam benedictionem libenter concurramus: caveamusque ne loco laquei damnosam religionem diabolus nobis præterdat. Recte (inquit) dicis: scriptum tamen esse non ignoramus, judicium sibi comedere atque bibere illum, qui de pane comedit et de calice bibit indigne. Ego igitur probo meipsum, et indignum invenio. Quando igitur, quicumque tu es qui ista dicis, dignus eris? quando Christo te ipsum offeres? Nam si peccando indignus es, et peccare non desinis, (quis enim delicta intelligit? secundum Psalmistam) ex pers omnino eris vivificæ hujus sanctificationis.

R. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et qui manducat me, vivet propter me. **V.** Cibavit illum Dominus pane vitæ et intellectus. — Et qui. Glória Patri. Et qui.

Lectio ix.

Quare pias quæso cogitationes suscipias, studiose sancteque vivas, et benedictionem participes: quæ (mihi crede) non mortem solum, verum etiam morbos omnes depellit. Sedat enim, cum in nobis maneat Christus, sævientem membrorum nostrorum legem: pietatem corroborat, perturbationes animi exstinguit, ægrótos curat, collisos redíntegrat: et sicut pastor bonus, qui animam suam pro óvibus pósuit, ab omni nos érigit casu.

Te Deum laudamus. 18.

FERIA SEXTA.

Omnia ut in Psalterio, cum Oratione Dominicæ præcedentis. 224.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. viij.

Congregáti ergo universi majores natu Israel, venerunt ad Samuélem in Rámatha. Dixeruntque ei: Ecce tu senuísti, et filii tui non ambulat in viis tuis: constitué nobis regem, ut júdicet nos, sicut et univérsæ habent nationes. Displícuit sermo in óculis Samuélis, eo quod dixissent: Da no-

bis regem, ut júdicet nos. Et orávit Sámuél ad Dóminum.

R. Percússit Saul mille, et David decem millia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et abstulit opprobrium ex Israel. **V.** Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicentes: Saul percússit mille, et David decem millia? — Quia manus.

Lectio ij.

Dixit autem Dóminus ad Samuélem: Audi vocem pópuli in ómnibus quæ loquúntur tibi. Non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos. Juxta ómnia ópera sua, quæ fecerunt a die qua edúxi eos de Ægypto usque ad diem hanc: sicut dereliquerunt me, et serviérunt diis aliénis, sic faciunt etiam tibi. Nunc ergo vocem eórum audi: verúntamen contestáre eos, et prædic eis jus regis, qui regnatúrus est super eos.

R. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos: * Ubi ceciderunt fortes Israel. **V.** Omnes montes, qui estis in circuitu ejus, vísitet Dóminus:

a Gélboe autem tránseat. — Ubi ceciderunt.

Lectio iij.

Dixit itaque Sámuél ómnia verba Dómini ad pópulum, qui petierat a se regem, et ait: Hoc erit jus regis, qui imperatúrus est vobis: Filios vestros tollet, et ponet in curribus suis, faciétque sibi équites et præcursóres quadrigarum suarum, et constituét sibi tribunos, et centuriónes, et aratóres agrórum suórum, et messóres ségetum, et fabros armórum et curruum suórum. Filias quoque vestras faciét sibi unguentárias, et focárias, et panificas. Agros quoque vestros, et vineas, et olivéta óptima tollet, et dabit servis suis.

R. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósuit te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. **V.** Feci que tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimicis tuis. — Et fui. **G**loria Patri. Et fui.

SABBATO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. ix.

Serat vir de Bénéjamin nómine Cis, filius Abiel, filii Seror, filii Béchorath, filii Aphia, filii viri Jémini, fortis róbore. Et erat ei filius vocabulo Saul, electus et bonus: et non erat vir de filiis Israel mélior illo. Ab húmero et sursum eminébat super omnem pópulum. Perierant autem ásinæ Cis patris Saul: et dixit Cis ad Saul filium suum: Tolle tecum unum de púeris, et consúrgens vade, et quære ásinas. Qui cum transissent per montem Ephraim, et per terram Salisa, et non invenissent, transiérunt etiam per terram Salim, et non erant: sed et per terram Jémini, et mínime repererunt.

R. Peccávi. 245.

Lectio ij.

Cum autem venissent in terram Suph, dixit Saul ad púerum, qui erat cum eo: Veni et revertámur, ne forte dimiserit pater meus ásinas, et sollicitus sit pro eis. Qui ait ei: Ecce vir Dei est in civitate hac, vir nóbilis: